

Moravskoslezský
kraj

Příspěvková organizace
Moravskoslezského kraje

**VIVANT
ZDRAVKAŘI!!
prosinec 2025**

EDITORIAL

Milí čtenáři, studenti, kolegové,

opět po roce jsme zde s novým číslem školního časopisu. Tentokrát v něm přineseme informace o dění na naší škole z celého uplynulého kalendářního roku, protože se leccos odehrává i na konci zimy a na jaře, a to v uplynulých ročnících časopisu scházelo. Nově se nám tak v časopise objeví například informace o lyžařském kurzu.

Dění na naší škole je velmi pestré a rozmanité. Věříme, že si v něm najdete, co Vás zajímá. Jsou to krátké zprávičky, hodnocení akcí, reportáže, ale na stránkách časopisu se objeví i nějaká literární a výtvarná díla našich žáků. A chybět nebudou ani fotografie, které ještě více jednotlivé akce přiblíží Vám, našim čtenářům. Pochlubíme se i některými úspěchy našich žáků v soutěžích.

Samozřejmě, že se ve škole také učíme. O tom se v našem časopise moc nedočtete, to můžete

ale vidět při prohlídce naší školy v rámci Dne otevřených dveří. Ať už jsou to všeobecné či odborné předměty, o všech se něco dozvíte, můžete si vyzkoušet i své dovednosti a porovnat je s dovednostmi žáků naší školy. To případně může zájemce o studium na naší škole inspirovat.

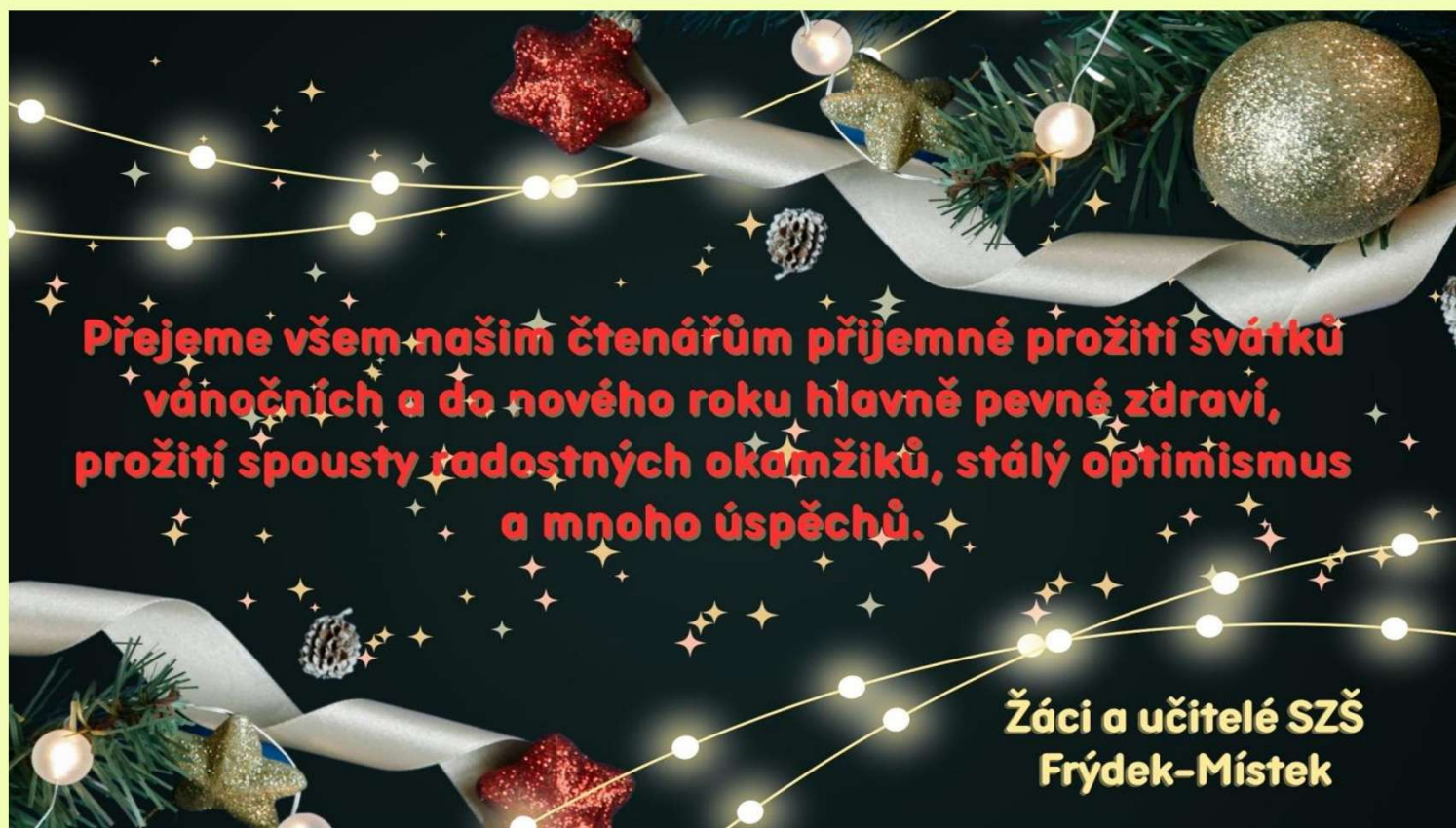
Školní rok trvá 10 měsíců. To se možná zdá být dlouhá doba, ale čas běží rychle. Vždyť teprve před chvílí školní rok začal a po Vánocích už budeme finišovat do závěru prvního pololetí. Když se to tak vezme, celá naše doba je taková nějaká rychlá, uspěchaná, často nemáme čas se na chvíli zastavit, podívat se na krásy světa kolem nás, posedět a popovídat si s přáteli, a to jinak než prostřednictvím mobilního telefonu, WhatsAppu či dalších sociálních sítí. Ty mohou být sice dobrým sluhou, ale mám pocit, že se leckdy stávají pro mnohé lidi špatným pánem. Snad alespoň předvánoční

a vánoční čas nás přiměje více myslet na své blízké, pobýt s nimi, užít si krásu výzdoby, vůni pečeného cukroví či vánočního stromku, nádherné melodie koled a uklidňující hudby.

Věříme, že i čtení našeho časopisu Vám zpříjemní předvánoční čas a že si najdete chvíli na posezení u textů našich žáků.

Radka Kulichová

LYŽAŘSKÝ VÝCVIK

Letošní lyžařský kurz se uskutečnil od 6. do 10. ledna v Istebne v Polsku. Protože žáci prvního ročníku nenaplnili celou možnou kapacitu, byli přibráni i zájemci z vyšších ročníků a mohli tak srovnávat. A co o kurzu napsali?

Minulý kurz sice nabídl skvělé teplé večere, ale jinak na něj vzpomínáme jako na trochu nepovedený – chyběl sníh, snowboard a ani ubytování nebylo

lanovce jsme si užily dokonalé pohodlí. Novinkou pro nás byly

Moc jsme si to užili. Domů si vezeme spoustu zajímavých zážitků, ale hlavně jsme zde poznali nové a fajn lidi. Zlepšili jsme své lyžařské nadání a také plavecké výkony. Moc děkujeme paní učitelce Šimečkové, Fojkesové, Martynkové a Skotnicové za krásně prožitý týden.

Není lepší pocit než zaslechnout šustění sněhu pod lyžemi a vědět, že každý sjezd je krokem k mistrovství.

Zuzka a Sandra, 1.B

nic moc. Navíc jsme se musely spokojit s kotvou místo pohodlné sedací lanovky.

Letos to však bylo úplně jinak! Ubytování bylo krásné, na sjezdovkách sníh a díky sedací

běžky, na kterých jsme si vyzkoušely něco úplně nového. Celkově tak letošní kurz posunul naše zážitky o úroveň výš.

Sabča a Terka 4.C

ZÍSKALI JSME OCENĚNÍ ZA ČESKO-NĚMECKOU PRAXI

Naše škola nabízí svým žákům možnost absolvovat část své praxe v Německu, konkrétně ve Wilhelms-havenu a Rotenburgu v severozápadní části země. Za tuto

činnost jsme dostali od organizace Tandem ocenění Partner česko-německé praxe.

Každý rok do Německa může vyjet v rámci projektu Erasmus+ několik žáků a strávit tam dva až tři týdny, poznávat tamní zařízení i kulturu. Vedle praxe žáci absolvují také řadu výletů. Stejně tak za námi přijíždějí žáci ze Spolkové republiky Německo.

V dubnu 2025 osm žáků 3. ročníků oborů praktická sestra a sociální činnost absolvovalo dvou-denní jazykové školení v rámci projektu Erasmus+. Cílem bylo zlepšit jejich znalost němčiny pro praxi ve Wilhelms-havenu a Rotenburgu. Přípravu vedla organizace Tandem, zaměřená na česko-německou přeshraniční spolupráci.

Titul Škola udržitelného rozvoje 1. stupně

Naše škola získala za své EVVO aktivity Titul Škola udržitelného rozvoje 1. stupně na období 2025-2027. Toto ocenění převzala osobně v Praze na Zemědělské

univerzitě koordinátorka EVVO Mgr. Marie Šimečková. Velmi tímto děkujeme všem pedagogům, žákům i nepedagogickým pracovníkům, kteří se do ekologických

akcí zapojují. Další žáci mají možnost zapojit se svými podněty do žákovského ekotýmu!

Ceny v EVVO soutěži

Dne 23.4. 2025 se některé žákyně účastnily Dne Země v Ostravě – Bělský les, kde bylo také

předávání cen za EVVO soutěž Na dvorku.

Ocenění získaly ve výtvarné soutěži Claudia Broche (3. C) za 1.místo, Klára Kalivodová (1.C) za 2. místo a v literární soutěži 3. místo Marie Morysová (2.C). Děvčata si užila program pořádaný

Střediskem volného času Ostrava – Zábřeh, zapojila se do různých soutěží a získala nové informace týkající se ekologie. Na závěr se vydala na naučnou stezku Cesta vody, kde p. uč. Šimečková vyzkoušela nedávno zbudované Priessnitzovy venkovní koupele dolních končetin.

STÍN

Statek tam stále stojí. Jeho dřevěné trámy se prohýbají pod

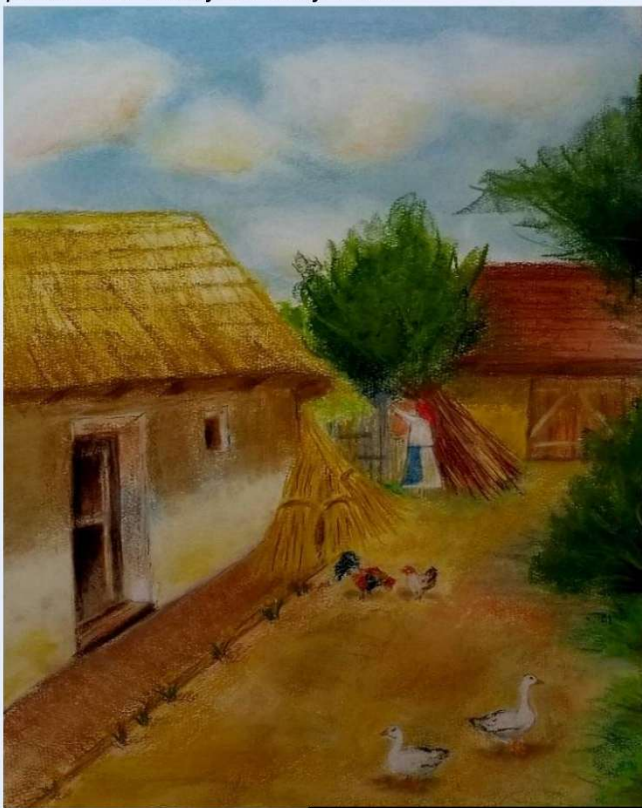
tíhou let, omítka se drolí a okna jsou prázdná, slepá. Stodola už dávno ztratila střechu a stará studna je zarostlá plevem. Jen vítr šeptá mezi stromy a každý,

Klára Kalivodová: U babičky na dvoře

kdo se k tomu místu přiblíží, pocítí zvláštní tíhu, jako by na něj někdo upíral pohled.

Lidé z okolí se statku vyhýbají. Už desítky let se o něm vyprávějí příběhy, které se šeptají jen při svíčkách, když noc padne na vesnici a stíny se prodlouží. Říká se, že tam stále něco je. Něco, co neodešlo.

Kdysi to byl domov. Místo plné smíchu, života, vůně chleba a sena. Bylo to útočiště, kde děti pobíhaly po dvoře a večery se nesly v klid-

ném rytmu venkovských nocí. Ale to všechno je pryč. Teď zůstal jen prázdný dům a stín ženy, která tu žila, dýchala, plakala... a nakonec se rozhodla odejít.

Nikdo přesně neví, kdy si lidé začali všimnout, že něco není v pořádku. Někteří tvrdí, že už krátce po její smrti bylo něco divného na tom, jak se světlo lámalo na dvorku, jak vítr zněl jinak, když prošel mezi starými stromy. Jiní říkají, že to začalo až po válce, když se syn vrátil, ale nikdy už nebyl stejný.

Bylo to jednoho podzimního večera, když se první člověk odvážil říct nahlas, co všichni cítili. Starý sedlák, co měl pole hned vedle statku, přísahal, že viděl u okna pudy siluetu. Byla nehybná,

jen stála a dívala se do tmy. Myslel si, že si to jen namlouvá, že je to hra světla a stínů, ale pak uslyšel tichý šepot. Slova nebyla srozumitelná, jen slabé mumlání, jako když někdo mluví sám k sobě.

Další svědectví přišlo od mladé dívky, která se jednou vydala kolem statku na procházku. Bylo teplé letní odpoledne, slunce svítilo a

vzduch voněl sušenou trávou. Cítila se klidně, dokud neprošla kolem staré studny. Najednou jí přeběhl mráz po zádech. Cítila, jak se jí napjala každá šlacha v těle, jako by ji něco varovalo, aby se nezastavovala. A pak to uslyšela. Bylo to sotva slyšitelné, ale jasné. Hlas. Jemný, unavený, šeptající: „Prosím...“

Dívka se už nikdy k tomu místu nevrátila.

Příběhy se kupily. Lidé, co prošli kolem statku v noci, tvrdili, že slyšeli kroky na půdě. Někteří říkali, že

viděli, jak se dveře stodoly hýbou, i když nebyl žádný vítr. Jiní zase přísahali, že zahlédli stín, který neměl patřit nikomu živému.

Ale nejděsivější bylo něco jiného. Ti, kdo tam zůstali příliš dlouho, cítili zvláštní pocit. Ne strach. Ne chlad. Ale smutek. Těžký, dusivý, pronikající do morku kostí. Jako by ten stín nesl v sobě celou bolest ženy, která tu žila, která tu trpěla, která tu skončila svůj život.

A pak byl příběh jednoho mladého muže, co se odvážil vejít dovnitř.

Říkali mu blázen. Říkali, že provokuje něco, čemu by se měl vyhýbat. Ale on se smál, mávl rukou a jednoho večera překročil práh opuštěného domu.

Uvnitř bylo ticho. Prach pokrýval podlahu, starý nábytek stál na svém místě, jako by čekal, že se někdo vrátí. Muž prošel kuchyní, dotkl se staré židle, která se pod jeho prsty nepatrně pohnula. Ve vzduchu byl cítit zatuchlý pach, ale kromě toho nic zvláštního neviděl.

A pak se rozhodl jít nahoru.

Schody pod jeho kroky zavržaly. Každý krok byl těžší, jako by mu něco bránilo pokračovat. Když se dostal na půdu, zastavil se.

Byla tam stále. Ta stará smyčka, která visela z trámu. Jemně se houpala, ačkoli v místnosti nebyl žádný vítr.

A pak uslyšel něco jiného. Dech.

Otočil se a uviděl ji.

Byla jen na okamžik. Žena v dlouhých šatech, s unavenou tváří, se sklopenýma očima. Nebyl v ní žádný hněv, žádná zloba. Jen smutek. Nekonečný, hluboký, spalující smutek.

Muž ztuhl. Nemohl se pohnout, nemohl dýchat. A pak postava zmizela.

Claudie Boche: Staré časy

kroky na půdě. Někteří říkali, že

Seběhl dolů, vyrazil ze statku a už se nikdy nevrátil. Nikdy o tom nechtěl mluvit, ale když se ho někdo zeptal, co tam viděl, jen řekl tiché: „Ona tam pořád je.“

A tak statek dál stojí, pomalu se rozpadá, ale jeho příběh se neztrácí. Každý, kdo projde kolem, ho vnímá. Ten zvláštní pocit v žaludku, když se podíváte k půdě a přemýšlíte, jestli se za tím prázdným oknem něco nehýbe.

Lidé říkají, že dokud tam bude stát ten dům, dokud tam bude ta půda, dokud tam bude ten trám,

bude tam i ona. Její bolest, její vzpomínky, její stín.

A možná jednoho dne, když se dům zhroutí a zem ho pohltí, zmizí i ona. Možná konečně najde klid.

Ale do té doby...

Její stín tam stále bude. Čekající. Připomínající.

Marie Morysová

Exkurze do východních Čech (21.-23. 5. 2025)

Naše cesta začala brzy ráno – v 6:00 jsme se sešli před vlakovým

nádražím ve Frýdku-Místku. Všichni ještě trochu rozespali, ale natěšení na program, který nás čekal. Cesta proběhla bez problémů.

První zastávkou bylo Muzeum Litomyšl, kde jsme si prohlédli expozici věnovanou Bedřichu Smetanovi. Poté jsme se přesunuli na zámek v Novém Městě nad Metují, kde nás čekalo krátké volno – ideální na oběd a procházku po městě.

Odpoledne následovala exkurze na zámku, během které jsme navštívili historické místnosti a do-zvěděli se zajímavosti z jeho minulosti. Po prohlídce jsme se vydali pěšky směrem k našemu

ubytování. Cesta byla příjemná, doprovázená dobrou náladou a úsměvy. Někdo šel rychle, jiný volnějším tempem – každý podle svého.

Po ubytování jsme si dali večeři a večer jsme strávili společně u ohniště. Zpívalo se, opékaly se špekáčky a povídalo – zkrátka pohodová atmosféra. Počasí nám celý den přálo.

Druhý den ráno nás sice přivítala mlha a déšť, ale náladu nám to nepokazilo. Autobusem jsme se vydali na prohlídku pevností na Dobrošově. Poté jsme se vrátili na chatu, dali si oběd a po krátkém odpočinku pokračovali dál – čekala nás návštěva zámku

v Ratibořicích a příjemná procházka Babiččiným údolím. Den jsme zakončili prohlídkou města

Náchod, zaměřenou na osobnost spisovatele Josefa Škvoreckého.

V pátek ráno jsme se sbalili, nasnídali a vyrazili na poslední část programu – prohlídku Hospitalu Kuks, včetně historické lékárny, Lapidária a přilehlé zahrady, kterou

j jsme díky slunečnému počasí mohli projít. Následoval oběd a přesun do kasemat tereziánské pevnosti Josefov, kde jsme se při prohlídce pohybovali v podzemních chodbách jen za světla svíček – velmi zajímavý zážitek.

Po této zastávce jsme nasedli do autobusu a vydali se zpět domů. Výlet jsme si všichni moc užili a odvážíme si spoustu hezkých vzpomínek.

Vendula Vaněčková, 3. A

Sportovně-turistický kurz v Mokřinkách

Sportovně-turistický kurz proběhl v prvním týdnu června v Mokřinkách u řeky Moravice.

Počasí bylo víc než perfektní, mohli jsme využít všech aktivit, které pro nás byly nachystané. Cyklistika v plném doušku, bez kol bychom nemohli cestovat po okolí a přemísťovat se k vodě, skalám, či na zmrzlinu:). Pro mnohé byla voda a lezení na skály poprvé, adrenalin nám pomohl překonat sama sebe.

Chatky poskytly prima zázemí, až na ten signál, který jsme lovili, kde se dalo. Nebylo to ale na škodu

být mimo dosah sítě a věnovat se kamarádům nebo společně něco zažít.

Ukázali jsme si vzájemnou podporu, pomocnou ruku, důvěru a laskavosti, kterých bylo mnoho. Děkujeme všem, kdo se podíleli na organizaci.

X. ročník Krajské soutěže v poskytování první pomoci

Desátý ročník krajské soutěže první pomoci: Mladí záchranáři opět ukázali své schopnosti

V areálu Střední odborné školy požární ochrany a Vyšší odborné školy požární ochrany ve Frýdku-Místku se v pátek 13. června

uskutečnil jubilejní X. ročník krajské soutěže v poskytování první pomoci, pořádaný naší školou za podpory Moravskoslezského kraje. Akce, která se stala již tradiční přehlídkou dovedností budoucích zdravotníků, letos přivítala osm týmů ze sedmi zdravotnických škol napříč celým krajem.

Unikátní atmosféru soutěži dodalo nejen prostředí požární školy, ale také skutečnost, že její žáci se aktivně zapojili – a to jak v roli realisticky nalíčených figurantů,

tak i jako jednotliví členové záahových týmů.

Soutěžní den byl nabitý dramatickými scénáři, které věrně simulovaly reálné situace z praxe. Týmy si musely poradit například s následky hromadného neštěstí, kdy autobus najel do zastávky plné

cestujících, zvládnout první pomoc při vážném pracovním úrazu s chemikáliemi v průmyslové zóně, nebo

správně provést kardiopulmonální resuscitaci v prostorách bytu.

Přestože se tato soutěž koná již desátým rokem, letošní ročník přinesl jednu významnou novinku – podařilo se zapojit žáky 2. ročníku SOŠ PO. Jejich podpora nejen zvýšila odbornou úroveň soutěže, ale zároveň umožnila zúčastněným žákům přiblížit se realitě týmové spolupráce mezi zdravotníky a složkami IZS.

Všichni účastníci předvedli vynikající výkony a zaslouží si uznání za svůj přístup. Absolutním vítězem letošního ročníku se stal tým Střední pedagogické školy a Střední zdravotnické školy svaté Anežky České v Odrách. Gratulujeme!

Tento den zavládla přátelská atmosféra s navazováním kontaktů se žáky a kolegy z jiných škol. Soutěž byla nejen prověrkou odborných znalostí a praktických dovedností, ale i testem schopnosti spolupracovat, rozhodovat se pod tlakem a zachovat klid v krizových situacích. Tato

prožitková akce snad inspirovala žáky k dalšímu prohlubování svých znalostí a dovedností v této oblasti. Zároveň doufáme, že se i v budoucnu podaří uspořádat další ročník soutěže.

Velké poděkování patří všem, kteří se na organizaci soutěže podíleli, ať už z řad pedagogů, žáků či záchranářů. Díky jejich obětavosti a profesionalitě se tato akce uskutečnila a stala se cennou zkušeností pro všechny zúčastněné.

Rádi bychom touto cestou vyjádřili i upřímné poděkování

sponzorům – Moravskoslezskému kraji, Střední zdravotnické škole ve Frýdku-Místku a Spolku rodičů a přátel Střední zdravotnické školy Frýdek-Místek.

EXKURZE DO SEVERNÍHO WALESU

Můj školní zájezd do Anglie a Severního Walesu

Na náš školní zájezd do Anglie jsem se těšila už dlouho. Zároveň jsem byla nervózní, protože jsem nevěděla, co mě čeká. Jak se domluví, jaká bude rodina, u které budu bydlet?

Cesta byla nekonečně dlouhá,

jak nadšení, tak i strach mi nedaly spát. Když jsme ale přijeli, hned jsem si všimla, jak je tam všechno jiné... levostranný provoz, cihlové domečky a lidé, kteří působili přátelsky, i když jsme se vůbec neznali.

Každý den jsme měli nabitý program. Nejvíce mě bavila cesta

po Pen-y-Pass, je to horský průsmyk, odkud byl nádherný výhled na horu Snowdon. Bylo to úplně něco jiného než na fotkách.

Velkým zážitkem byla i hostitelská rodina. Byla jsem překvapená, jak se snažili,

abychom se cítili dobře, a i když jsme někdy nevěděli, jak něco říct, vždycky nám rozuměli. Díky nim jsem si věřila v angličtině.

Celý zájezd byl pro mě nejen poznávací, ale i o překonávání sama sebe. Někdy jsem byla unavená, někdy mi chyběl domov, ale nakonec převládlo nadšení a radost z toho, že jsem mohla zažít něco takového.

Kdybych měla možnost, určitě bych jela znova. Přivezla jsem si nejen spoustu fotek, ale hlavně vzpomínky, které si budu dlouho pamatovat.

Vanesa Hyklová 2.B

Putování po Walesu

Naše týdenní dobrodružství započalo 1. září v 15:00 hodin u Střední zdravotnické školy ve Frýdku-Místku. Po usazení a uvelebení v autobuse jsme mohli vyrazit na naši první, 18hodinovou cestu. Byla dlouhá a zdála se nekonečná. Přes noc jsme projeli celou Českou republiku a ráno se už probudili v Německu.

Den druhý: Po poledni jsme dorazili do naší první výletní destinace – krásného historického města Bruggy v Belgii. Hned po příjezdu jsme nasáli atmosféru tohoto místa. Naše oči upoutaly kouzelné uličky a uši se zaposlouchaly do klapání koňských kopyt. Prohlédli jsme si hradní

náměstí, kostel Panny Marie a měli možnost zažít projížďku lodičkami celým jádrem tohoto nádherného města. A pochopili jsme, proč se Bruggám přezdívá Benátky severu.

Opoledne jsme přešli do Francie poblíž přístavního města Calais, kde jsme zůstali na jednu noc. V brzkých ranních hodinách jsme vyrazili do Velké Británie. Nebyla to ale jen tak ledajaká cesta. Po hraniční kontrole jsme najeli do Eurotunelu. Ten je podmořským spojením mezi Francií a Velkou Británií, vede pod Lamanšským průlivem a během 35 minut se ocitnete na druhé straně.

Den třetí: Zde začalo naše putování Velkou Británií. První zastávkou se stalo město Chester.

Po procházce na vlastní pěst jsme se setkali s římským vojákem, který nám přiblížil tehdejší život a hygienické návyky vojáků v době římské říše. Ukázal nám i dochované památky z té doby. V Chesteru jsme strávili téměř celý den a navečer jsme dorazili ke svým hostitelským rodinám, což nám umožnilo nahlédnout do každodenního života britské rodiny a o to větší požitek z celého zájezdu jsme měli. Na brzké vstávání jsme si už zvykli a ani další den nebyl výjimkou.

Den čtvrtý: Tento den jsme začali pěkně zoztra – projížďkou lodí po Llangollen kanálu a po Pontcysyllte Aquaduct. Poté jsme se vydali na procházku malebnou krajinou, kde se jako by zastavil čas. Odpoledne jsme přejeli do přístavního města Liverpool, které

je známé především díky legendární skupině The Beatles. Naším cílem bylo navštívit British Music Experience – muzeum britské hudby. Prohlédli jsme si originální kostýmy (např. Spice Girls, Davida Bowieho nebo Johna Lennona), vyzkoušeli jsme si různé hudební nástroje a dozvěděli se mnoho o historii populární hudby. Každý si zde našel to své, což bylo na celé návštěvě to nejlepší, ale pro skutečného milovníka hudby to byl naprostý ráj! Největší pozornost samozřejmě patřila právě skupině The Beatles, která svou kariéru odstartovala právě v Liverpoolu. Po prohlídce jsme si prošli centrum města, viděli slavné sochy členů kapely a nasáli jedinečnou atmosféru místa, kde vznikala hudební legenda.

Den pátý: Po snídani u hostitelské rodiny jsme se vydali na další výlet – tentokrát do severozápadního Walesu. Navštívili jsme hrad Conwy, který byl postaven mezi lety 1283–1289 na příkaz krále Edwarda I. Řadí se mezi stavby tzv. železného prstence, který vede kolem severozápadního Walesu a díky své historii a zachovalosti je zapsán na seznam světového dědictví UNESCO.

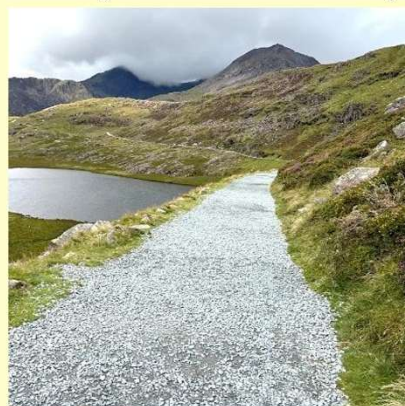

To však nebyl jediný hrad, který jsme ten den navštívili. Naše další kroky vedly k hradu Caernarfon Castle, který se začal stavět v roce 1283 a byl dokončen kolem roku 1330. I tento hrad je součástí železného prstence a je významný tím, že se zde již od 13. století konají korunovace princů z Walesu. A aby toho nebylo málo, zakončili jsme den lehčí turistikou – procházkou národním parkem Snowdonia. Z vrcholu hory Snowdon je úžasný výhled na hory, jezera i moře. Je to místo, kde člověk může zažít opravdovou blízkost k přírodě, v klidu si vychutnat ticho hor, čerstvý vzduch a sledovat ovečky pobíhající kolem.

Den šestý: Náš poslední den jsme zakončili výletem do univerzitního města Oxford. Prošli

jsme si High Street, kostel St. Mary the Virgin a obdivovali slavné knihovny a historické budovy.

Nemohli jsme samozřejmě vynechat procházku kolem kolejí, kde se natáčely slavné scény z filmu Harry Potter. To každého

fanouška doslova chytne za srdce. Vyzkoušeli jsme si také jízdu na tzv. punts, což je dlouhá loďka, která se řídí dlouhým bidlem – díky tomu jsme mohli poznávat krásy Oxfordu i po vodě. Zbytek dne jsme věnovali zábavě a posledním nákupům suvenýrů, abychom si odvezli

kousek Oxfordu domů. Večer jsme se rozloučili s Velkou Británií a nočním trajektem odpluli zpět do Francie, kde náš výlet oficiálně skončil.

A tak se náš týden plný objevování, dobrodružství, smíchu a společných chvil pomalu schýlil ke konci. Každý den přinesl nové zážitky a vzpomínky, které teď tvoří krásný příběh, jenž si ponese dál. Protože vzpomínky – to je to jediné, co nám nikdo nemůže vzít.

Ema Reichenbachová,
2.C

ADAPTAČNÍ KURZ

Ve dnech 17. a 18. září jsme společně vyrazili na adaptační kurz do Frýdlantu nad Ostravicí, do rekreačního střediska Buducnost.

Během pobytu jsme hráli spoustu her, které nám pomohly

navázat spolupráci, navzájem si důvěřovat a taky se pořádně zasmát.

Mnozí jsme pocítili, jaké to je mít svého anděla. Zjistili jsme, jak je každý z nás jiný, a přesto můžeme fungovat jako jeden dobrý tým.

Děkujeme především paní učitelce Wykové za organizaci a provázení během této dvoudenní akce.

Adaptáček nám přinesl nejen spoustu zážitků, ale i nové kamarádství a příjemnou atmosféru, kterou si chceme přenést i do školních lavic. Byly to skvělé dny, na které budeme dlouho vzpomínat.

Jennifer Eliška Liberdová, 1. B

VLASTIVĚDNÁ EXKURZE DO PRAHY

Naše pražské dobrodružství

začalo ve středu 24. září. Po příjezdu jsme se ubytovali a zamířili na prohlídku Pražského hradu včetně katedrály sv. Víta, která nás svou architekturou opravdu ohromila. Poté následoval volný čas, který jsme využili podle sebe. Někteří se prošli po historickém centru, jiní zase odpočívali a užívali si atmosféru města. Večer nás čekalo divadelní představení Lakomec v divadle Kalich, které nás pobavilo svým humorem i skvělými hereckými výkony.

Druhý den jsme navštívili Státní operu, kde jsme si prohlédli nádhernou architekturu, prezidentské lože i samotný sál. Poté část z nás zamířila do technického muzea, zatímco ostatní si užili klidnější program, nakupování nebo poznávání města. Večer jsme společně vyrazili na procházku

noční Prahou. Z Václavského náměstí přes Staroměstské až na Petřín. I když nás přivítal jemný déšť, atmosféra byla nezapomenutelná.

V pátek jsme se rozloučili s ubytováním a navštívili Vyšehrad, odkud jsme se naposledy pokochali výhledem na Prahu.

I když nám počasí úplně neprálo, výlet jsme si naplno užili. Děkujeme za organizaci a doprovod, díky kterému jsme mohli zažít tolik krásných chvil.

Eva Kubačáková, 4.C

Naše cesty do hlavního města začaly ve středu ráno. Dopoledne jsme se všichni setkali a společně vyrazili na prohlídku Václavského a Staroměstského náměstí. Někteří z nás měli dokonce příležitost zaslechnout, jak odbíjejí zvony. Poté jsme si odjeli odložit věci na ubytování, kde jsme strávili následující dvě noci.

Po krátkém odpočinku jsme zamířili na Vyšehrad a na krásnou vyhlídku, která se nachází v jeho blízkosti. Počasí nám tento den prálo, a tak jsme si výlet užili. Večer nás čekala večeře a odpočinek.

Ve čtvrtek ráno jsme se vydali do nádherné pražské zoo. Sluníčko nás provázelo po celý den

a všechna zvířata byla ve výborné náladě – ukazovala se v plné kráse. Byl to nezapomenutelný zážitek! Po návratu následoval volný program – někteří ho využili k nákupům, jiní k procházce večerní Prahou.

V pátek ráno jsme se sbalili a pomalu opustili ubytování. Volný čas před odjezdem vlaku jsme využili k návštěvě Karlova mostu, z něhož byl krásný pohled na to, jak slunce ozářilo významné památky. Poté už následovala cesta vlakem zpět domů.

Celý výlet byl nádherným zážitkem a skvělým zakončením

našich společných školních let. Děkujeme paním učitelkám za doprovod a podporu na naší poslední společné školní akci.

Vendula Vaněčková, 4.A

JEDEN DEN NESLYŠÍCÍM

V souvislosti s Mezinárodním týdnem neslyšících byla vyhlášena soutěž pro žáky od mateřských škol až po střední školy na téma, co se stane, když bychom se na jeden den ocitli bez sluchu.

Díky zapojení žákyně školy do soutěže pořádané organizací Jsem jedno ucho ve spolupráci s Magistrátem města Frýdku-Místku jsme byli 25. 9. 2025 pozváni na vyhlášení vítězů. Vanesa Hyklová ze třídy 2. B obsadila první místo s poutavou povídkou. Moc děkuji Vanese za citlivý a niterný příběh,

za prezentaci školy a gratuluji ke krásnému umístění.

Byla jsem opravdu dojata, jak nádherné a nápadité příspěvky přišly od všech účastníků soutěže. Osudy lidí s postižením nejsou dětem rozhodně lhostejné. Za mě zvítězili všichni, kteří se do soutěže zapojili a porotě jsem nezáviděla nutnost rozhodnout, kdo bude vítězem. Díla i jejich zpracování byly opravdu nádherné a velmi kreativní.

Mgr. Lenka Wyková

Křehké mlčení

Hodinky na zápěstí mi ukazovaly půl jedné ráno. Protáhl jsem si obličej dlaněmi a pohodlněji se uvelebil na koženkovém gauči. Všude bylo plno lidí, a především hlasitá hudba, která znemožňovala slyšet i vlastní myšlenky.

„Richard!“ zakřičel mi kamarád Eric do ucha, aby aspoň trochu přerušil rámus.

„Co je?“

„Nezajdeme si na cigaretu?“ zeptal se, a já přikývl. Vstali jsme a vyšli z klubu ven. Bylo teplo a dusno, až se těžko dýchalo. Eric mi podal zapalovač a cigaretu, kterou jsem si vložil do úst a zapálil. Po chvíli jsem vydechl cigaretový kouř. Společně jsme si sedli na obrubník chodníku a pozorovali hlučnou londýnskou ulici. Zaplavil mě pocit klidu a pohody, už dlouho jsem se necítil tak dobře.

„Víš co?“

„Co?“

„Já tenhle pocit miluju,“ zasmál se a lehl si na teplý chodník.

„Hej! Co blázníš?!“ vykřikl jsem, když si právě lehl a kolem jeho hlavy projelo kolo. „Chceš, aby tě někdo přejel?“ zeptal jsem se a podíval se na pořád ležícího Erica.

„Je mi to jedno, takhle jsem spokojený,“ přiznal a znovu si vložil cigaretu do úst. Nechápatě jsem zakroutil hlavou. Je to takový blázen, ale pořád můj nejlepší přítel. Známe se už od střední školy, já tehdy chodil do druhého ročníku a on právě nastupoval. Byl to zamklý, ustrašený kluk, který se teprve rozkoukával, ale když jsem si ho takzvaně vzal pod křídla, velmi rychle se z něj stal kluk jako já. A upřímně není to zrovna něco, po čem by člověk toužil, ale dá se s tím žít. Ten kluk ještě nedospěl, na rozdíl ode mě.

Viktorie Anna
Kadlčíková, 1. A

„Měl bych tohle praktikovat častěji,“ zvolal, posadil se a ramenem do mě štlouchl.

„Bys brzo skončil na kapačkách.“

„Prosím tě, ty jsi dneska ale naladěný,“ pousmál se.

„Ale vůbec ne,“ vyhrkl jsem a mávl nad tím rukou.

Nedopalek cigarety jsem odhodil na zem. Postavil jsem se a podal Ericovi ruku, aby se mu lépe vstávalo. Zatímco se snažil chytit mou dlaň, upoutala mou pozornost dívka, která se právě blížila našim směrem. Blížila se pomalým, sebejistým krokem. Dlouhé tmavé vlasy jí splývaly po ramenou a v mihotavém světle pouliční lampy se jí oči zvláště leskly. Nejspíš šla z nějaké večere. Měla na sobě dlouhé černé společenské šaty a v ruce držela mobil, který si právě vkládala do kabelky. Eric se konečně vyškřábal na nohy a všiml si, kam směřuje můj pohled.

„Znáš ji?“ zeptal se tiše, až nezvykle střízlivým tónem.

Zavrtěl jsem hlavou. „Ne, neznám.“

Dívka se zastavila kousek od nás. Pohlédla na nás oba a lehce se pousmála. Cigaretou v prstech naznačila gesto, které jsem si vyložil jako prosbu o zapalovač. Rozpačitě jsem jí ho podal. Naše prsty se na okamžik dotkly, ten dotek ve mně vyvolal zvláštní pocit, těžko popsitelný.

Zapálila si, tiše vydechla první obláček kouře a já pocítil potřebu navázat rozhovor. Opatrně jsem se jí zeptal na jméno. Na její tváři se na vteřinu objevil výraz nepochopení a mně došlo, že mi nerozuměla. Zvedl jsem ruku a prstem ukázal na své ucho. Kývla. Byla neslyšící.

„R-i-c-h-a-r-d,“ řekl jsem pomalu a co nejzřetelněji, aby z pohybu mých rtů dokázala přečíst každé písmeno. Vytáhla z kabelky mobil a začala do něj něco ťukat. Eric celou situaci mlčky sledoval, podle výrazu zřejmě vůbec netušil, co se právě děje.

Dívka mi po chvíli ukázala displej telefonu s krátkým vzkazem: „Anna.“

Pousmál jsem se a ze slušnosti jí podal ruku. Přijala ji a pevně stiskla. Ten dotek byl překvapivě jistý a klidný, stejně jako ona celá.

„Bratře můj, já vás tu nechám. Vezmu si taxíka a pojedu domů,“ pronesl Eric teatrálně, přehodil paži kolem mých ramen a s úsměvem zamával Anně na rozloučenou.

Viktorie Anna Kadlčíková, 1. A

Sledoval jsem, jak mi Eric mizí z dohledu. Pak jsem znovu obrátil pozornost k Anně, která právě típla cigaretu o obrubník. Naše pohledy se střetly. Dívali jsme se na sebe, jako bychom zkoumali každý detail v obličeji toho druhého. Všiml jsem si drobných píh na jejích líčkách a nose. Jak mám s někým mluvit, když mě neslyší? Pro mě je to ticho zneklidňující, možná až

zraňující. Ale ona ho vnímá jinak, klidně a přirozeně, jako něco, co ji nijak nesvazuje. Ze zadní kapsy mých džín jsem vytáhl mobil, ale než jsem stihl něco napsat, podala mi tiše ten svůj. Přijal jsem ho a začal psát:

„Je mi to trochu trapné, ale mohl bych dostat tvé číslo?“ Vrátil jsem jí telefon a nervózně sledoval její reakci. Pomalu očima pročítala text, pak se pousmála, pohlédla na mě a přikývla. Podal jsem jí tentokrát svůj mobil, do kterého mi bez váhání uložila své číslo.

„Děkuju,“ pronesl jsem zřetelně, aby mohla odezírat z mých rtů. Jemně se zasmála, skoro jako by to ocenila. Přistoupila ke mně blíž a zlehka mě políbila na tvář. Bylo to nečekaný, ale hřejivý dotek. Odtáhla se, věnovala mi poslední pohled a pak se otočila a zmizela v dálce, stejně jako před chvílí Eric.

Probudilo mě až nepříjemné ticho. Otočil jsem se na druhou stranu postele a podíval se na hodiny. Půl deváté ráno. Přisahal bych, že jsem si budík nastavil na sedm. Zakroutil jsem hlavou, protáhl se pod peřinou a nakonec vstal. Vydal jsem se do kuchyně.

Ten naprostý klid mě ale začal čím dál víc znervózňovat. Parkety, které mi jinak vržou pod nohama, jako by úplně oněměly. Ignoroval jsem to, snažil se nic nevnímat. Vešel jsem do kuchyně, obešel barový stůl a otevřel lednici. Vytáhl jsem kelímek bílého jogurtu a malou misku s borůvkami. Záměrně jsem pak dveře lednice zabouchl silněji než obvykle, čekal jsem, že uslyším alespoň ten známý zvuk. Ale nic. Srdce se mi rozbušilo. Jogurt i borůvky jsem hodil na stůl a rychle přešel ke starému rádiu v rohu místnosti. Zapnul jsem ho, doufal v jediný šum, tón, cokoliv... Marně. Ani hláska, ani prasknutí. Ticho.

Začal jsem panikařit. Pobíhal jsem po kuchyni a držel se dlaněmi za hlavu. Několikrát jsem se štípl do paže, dokonce se kousl do rtu, abych se ujistil, jestli to není jen sen. Ale nebyl. Proč nic neslyším? Mohla mě ta včerejší hlasitá hudba připravit o sluch? Ne, to není možné. Vždyť když jsem šel domů, slyšel jsem úplně všechno, i křik mladých lidí, kteří se vraceli z nějakého večírku.

Posadil jsem se na zem uprostřed kuchyně, hlavu složil do dlaní. A tehdy mě napadla jediná myšlenka. Anna. Bez váhání jsem běžel do ložnice a popadl mobil. Vyhledal jsem Annino číslo a napsal krátkou zprávu:

„Potřebuju se sejít.“ Každé písmeno jsem se přitom snažil vyslovit nahlas, ale netušil jsem, jestli to dělám správně. Neslyšel jsem nic. Po chvíli čekání mi přišla odpověď:

„Přijď do malého obchůdku s keramikou vedle knihovny Mi Casa. Budu tam na tebe čekat.“ Mobil jsem zavřel a šel se převléct do trochu slušnějšího oblečení, bílé košile s krátkým rukávem a černých kalhot. Odmítl jsem se jinak speciálně upravovat. Nešlo mi o vzhled, potřeboval jsem vědět, co se se mnou děje.

Cesta pěšky měla trvat půl hodiny, ale já to zvládl za sedmnáct minut. Zastavil jsem se před malým obchůdkem s keramikou. Přes výlohu jsem zahlédl pár zákazníků a v dálce také Annu. Bez rozmýšlení jsem vešel dovnitř a zamířil přímo k ní, nevnímaje pohledy lidí kolem ani mladé prodavačky, která na mě nejspíš cosi volala. Anna držela v ruce keramický hrníček, na jehož povrch právě domalovávala jednu z mnoha květin. Naše pohledy se střetly stejně jako tehdy. Široce se usmála a rukama začala dělat gesta, kterými se dorozumívají neslyšící.

Na okamžik jsem měl pocit, že si ze mě musí dělat legraci, ale nedělala. A co víc, já jsem jí rozuměl. Každému jejímu slovu. Vyděšeně jsem na ni zíral s očima dokořán a zkoušel jí odpovídat. K vlastnímu úžasu jsem dokázal opakovat ta samá gesta. Nerozuměl jsem tomu. Nechápal, jak je to možné. Jen jsem cítil, jak mě ten okamžik naprosto pohlcuje.

Anna si všimla mého rozechvění, usmála se, položila hrníček i štětec na stůl a přistoupila ke mně.

„Máš, co jsi chtěl,“ ukázala prsty, pak sundala zástěru, odhodila ji na zem a vzala do ruky kabelku. Bez váhání mě chytla za ruku.

Co že jsem to chtěl? Proběhlo mi hlavou a teprve pak jsem si uvědomil, že už spolu stojíme venku na ulici před obchodem. Anna mě stále držela za ruku, její prsty byly pevné, přesto jemné. Ulice kolem nás zněla tichou prázdnotou, ale já si uvědomil, že už mi to nevádí. Najednou jsem necítil paniku, jen zvláštní klid, který z ní vyzařoval.

„Proč já?“ vyslovil jsem v duchu, protože slova se v mých ústech zdála být zbytečná. A ona jako by slyšela každou moji myšlenku. Zastavila se, otočila ke mně a gestem mi ukázala:

„Protože jsi slyšel, příliš mnoho. Nyní je čas, abys slyšel jinak.“ Její oči se leskly zvláštním světlem, které nepatřilo ani pouličním lampám. Měl jsem pocit, že se do nich propadám, že se mi před nimi otevírá prostor, o kterém jsem nikdy netušil.

„Ticho, které tě děsí, není ztrátou,“ pokračovala rukama, „je to dar. Dar, který ti umožní rozumět tomu, co jiní nevidí ani neslyší.“

Cítil jsem, jak se mi srdce rozbušilo, ale ne strachem. Spíš napětím, očekáváním. Jako by všechno kolem mě bylo součástí většího plánu. Anna pustila mou ruku a z kabelky vytáhla malý keramický přívěšek, drobný, hladký, s vyrytým symbolem, který jsem nikdy neviděl. Vsunula mi ho do dlaně a sevřela ji vlastní rukou.

Viktorie Anna Kadlčíková, 1. A

„Ted' už nebudeš naslouchat ušima,“ ukázala s lehkým úsměvem. „Ale srdcem.“

A v tom okamžiku se mi zdálo, že kolem nás svět na okamžik přestal existovat. Lidé, domy, šum města, všechno se rozplynulo. Byli jsme tu jen já a ona... a ticho, které už nebylo prázdné, ale plné. Když jsem sevřel přívěšek v dlaní, ucítil jsem jemné teplo, spíše jako když se dotkneš paprsku slunce, ale jen ty, nikdo jiný. Anna stála přede mnou, její tvář působila klidně, a přitom v jejích očích hořel zvláštní oheň, který se nedal vysvětlit.

„Kdo jsi?“ vyslovil jsem gestem, aniž bych sám věděl, jestli chci znát odpověď. Usmála se, ne tak, jak se smějí lidé, ale spíš jako někdo, kdo zná pravdu, a přesto ji skrývá. Pomalu zvedla ruku a prstem mi poklepala na hrud', přímo nad srdcem.

„Já jsem ozvěna,“ naznačila rukama. „Ozvěna toho, co jsi kdysi ztratil.“ Málem jsem se zasmál, ta slova dávala stejně málo smyslu jako tohle ticho. Ale pak mi došlo, že něco ve mně na ně reaguje. Něco, co si nepamatovalo, ale přesto to poznávalo.

„Proč já?“ zopakoval jsem otázku. Anna se sklonila k zemi, dotkla se dlažby a prstem nakreslila symbol, stejný jako na přívěšku. V okamžiku, kdy jej dokončila, dlažba slabě zazářila a já cítil náhlý závan chladu i tepla zároveň.

„Protože tvé ticho není náhoda,“ vysvětlila. „Je to brána. A já tě mám dovést na její druhou stranu.“ Svět se kolem nás na okamžik rozmazal, jako by ulice nebyla pevná. A já věděl, že jestli ji budu následovat, už se nic nevrátí do starých kolejí.

Když jsem na ten symbol pohlédl podruhé, svět se přelomil. Ulice, světla, vzdálený hluk Londýna, všechno se stáhlo, jako když se zavře víčko od krabičky. Zůstali jsme jen my dva a záře pod nohama. Zavřel jsem oči, a když jsem je znovu otevřel, stál jsem jinde. Nebyla to ani noc ani den. Nebe nad námi připomínalo tekuté sklo, v němž se mihaly stříbrné a fialové odlesky. Vzduch voněl po dešti, i když žádné kapky nepadaly.

„Tady,“ řekla Anna a její hlas, poprvé slyšitelný, se rozezvučel jasně, skoro zpěvně. Otočil jsem se k ní v šoku.

„Ty... ty mluvíš?“

Usmála se a kývla. „Jen tady. Jen na téhle straně. Protože tohle není svět hluku, ale svět ozvěn.“ Za ní se krajina začala formovat. Město, které bylo povědomé, a přitom nepatřilo nikam. Domy se vlnily, jako by byly postavené z vody, stromy měly listy průhledné jako sklo. A uprostřed toho všeho se tyčila věž, tak vysoká, že mizela v tekutém nebi.

„Tam musíme jít,“ ukázala Anna k věži. „Protože tam je odpověď na tvé ticho.“ Srdce mi bušilo tak silně, že jsem měl pocit, že mě to přehluší. A přesto v tom podivném světě jsem poprvé po dlouhé době cítil klid. Jak jsme vykročili, krajina se kolem nás měnila s každým mým dechem. Město ze skla se bortilo, když jsem si vzpomněl na bolest, a zase se stavělo, když jsem myslel na dětství. Bylo to jako chodit skrz vlastní paměť.

„Proč právě já?“ vydechl jsem, i když jsem se trochu bál odpovědi.

Anna se na mě podívala. Její oči tu působily jinak, hlubší, jasnější.

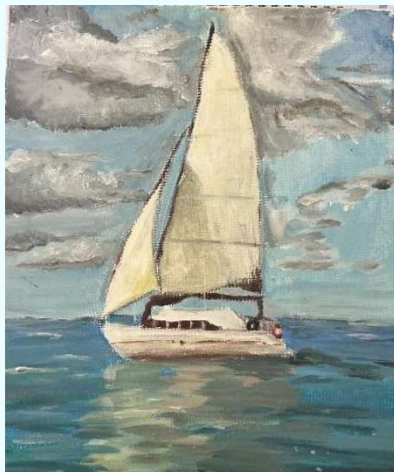
„Protože tvé mlčení není obyčejné. Je uzamčené. A ten zámek,“ ukázala na věž, „je v tobě.“

Najednou jsem zaslechl hlasy. Ne kolem, ale uvnitř. Dětský smích. Ostří křik. Ztracená slova, která jsem kdysi chtěl vykřičet,

ale zůstala ve mně uvězněná. Svět ozvěn je jenom zesiloval, až mi vibrovaly v kostech.

Zastavil jsem se a chytl se za hlavu. „Tohle nejsem já.“

„Tohle jsi přesně ty,“ zašeptala Anna. „Jen to, co sis zakázal slyšet.“ A tehdy jsem pochopil, že tahle cesta není útěk, ale konfrontace. Každý krok k věži byl vlastně krokem k místu, které jsem v sobě celou dobu obcházel. Když jsme se přiblížili k věži, zvuky uvnitř mé hlavy začaly nabírat tvar. Z jednotlivých ozvěn se skládala jedna scéna.

Viktorie Anna Kadičiková, 1. A

Byl jsem malý kluk. Seděl jsem u kuchyňského stolu, nohy mi nedosahovaly na zem. Otec křičel na matku, slova byla ostrá, trhala vzduch jako sklo. Matka se snažila něco říct, ale pokaždé, když otevřela ústa, přerušil ji další výbuch. Chtěl jsem zakřičet taky, chtěl jsem je zastavit. V hrudi jsem cítil tlak, tak silný, že mě skoro dusil. Ale nevydal jsem ani hlásku. Hrdlo se mi sevřelo, jako by mě někdo chytil zevnitř. A pak přišla rána. Talíř roztržštěný o stěnu, matčin pláč.

V té chvíli jsem se rozhodl. Mlčení bylo jednodušší. Mlčení bylo bezpečné. Svět ozvěn mi teď tu scénu přehrál jako divadlo. Jenže tentokrát jsem neviděl

jen rodiče, viděl jsem i sám sebe. Malého kluka, sedícího v koutě, s očima plnými strachu.

„Tohle je důvod,“ řekla, jako by dokázala číst mé myšlenky. „Neztratil jsi hlas náhodou. Ty jsi ho pohřbil, abys přežil.“

Kolena se mi podlomila a já klesl k zemi. Věž přede mnou pulzovala, jako by čekala, jestli se odvážím ji otevřít. Zprudka jsem otevřel oči. Hrudník mi pracoval, jako bych uběhl maraton. Zalpal jsem po dechu jako bych se chtěl nadechnout k slovům, ale žádná nevyšla. Jazyk i hrdlo byly němé, stejně jako vždycky. Jen oči, které se teď zalily slzami, dokázaly říct víc, než by zvládlo tisíc slov.

S třesoucíma se prsty jsem sáhl po mobilu. Obrazovka se rozsvítila, chvíli jsem bezmocně ťukal písmena, mazal je a psal znova, nakonec se na displeji objevilo:

„Když jsem byl malý, slyšel jsem jednou. A pak ne. Pamatuju si jen křik. A ticho.“ Mobil jsem podal Anně, můj pohled byl sklopený. Styděl jsem se, že vůbec existuji.

Anna si text přečetla, avšak bez jediné odpovědi gestem. Ale její prsty našly mou dlaň, sevřela ji a nepustila. Na mobil už se nepodívala, koukala jen na mě, jako by i beze slov rozuměla.

Domů jsem šel pěšky. Ulice byly prázdné a chladné, ale hlava mi hučela jako po dlouhém snu. Odemkl jsem dveře, odhodil klíče na komodu a usedl na pohovku. Zavřel jsem oči, unavený ze všeho toho ticha. A pak jsem to zaslechl. Tlumivé tikání hodin na stěně. Šramot sousedů v patře. Vlastní dech, který se mi ozýval v uších.

Sluch se mi vrátil. Tak prostě a náhle, jako by nikdy nezmizel. Ale vím, že to, co se stalo, skutečné bylo. Anna skutečná byla. A v tom tichu, které mě dusilo, jsem nakonec objevil i něco nového. Že občas nejde o slova, ale o to, kdo stojí vedle vás.

Vanesa Hyklová, 2. B

KVÍZ – ADVENTNÍ ZVYKY A TRADICE

1. **Začněme tím, co vlastně znamená slovo advent:**
 - a) oslava
 - b) očekávání
 - c) příchod
2. **Dříve lidé během adventu dodržovali půst, který trval přibližně 40 dní. Kdy končil?**
 - a) čtvrtou adventní neděli o půlnoci
 - b) 23. prosince po západu slunce
 - c) 24. prosince po východu první hvězdy
3. **4. prosince, na svatou Barboru, se řezou větvíčky třešní, aby stihly do Vánoc vykvést. Dříve v tento den odpoledne dívky v bílých šatech rozdávaly v ulicích sladké pečivo. Jaký mělo tvar? Byla to:**
 - a) srdíčka
 - b) kolečka
 - c) stromečky
4. **Svátek svaté Barbory byl oblíbený i mezi muži, zejména ve větších městech, protože povinností mladých žen bylo v tento den hned po ránu obdarovat několik mužů dobrotou nebo alkoholem. Kolik mužů to muselo být?**
 - a) dva
 - b) tři
 - c) čtyři
5. **Mikulášská nadílka je považována za předzvěst Vánoc. Jestlipak víte, proč Mikuláš s andělem a čertem chodí už 5. prosince, a ne až o den později, v den svatého Mikuláše?**
 - a) aby děti nemusely tak dlouho čekat
 - b) protože dříve platil juliánský kalendář
 - c) protože dříve den začínal večerem předchozího dne
6. **13. prosince má svátek svatá Lucie. V tento den se dříve měly ženy vyhýbat určité věci. Co to bylo?**
 - a) domácí práce
 - b) nakupování
 - c) návštěva příbuzných
7. **K Vánocům neodmyslitelně patří vánočka, která se dříve měla plést z určitého počtu pramenů. Kolik jich mělo být?**
 - a) pět
 - b) šest
 - c) devět
8. **Dříve platila pravidla i při pečení vánočky. Hospodyně nesměla během pečení mluvit a musela mít na sobě zástěru. Jakou barvu měla zástěra mít?**
 - a) červenou
 - b) modrou
 - c) bílou
9. **S přípravou cukroví se začínalo v prvním adventním týdnu. Když se hospodyně cukroví povedlo, přineslo jí to v příštím roce:**
 - a) hodně peněz
 - b) pevné zdraví
 - c) nového manžela
10. **Proč se dříve dával na štědrovečerní stůl kousek okoralého chleba?**
 - a) pro zdraví
 - b) pro štěstí
 - c) pro peníze

ZÁVĚREM

Milí čtenáři, žáci naší školy,

naš časopis Vivant Zdravkaři vychází většinou jako ročenka v prosinci a mapuje významné události, které se na naší škole během uplynulého kalendářního roku odehrály. Je doplněn o fotografie, povídky našich žáků i o jejich kresby. Pokud máte nápady na to, co by se ještě dále mělo v časopise objevit,

napište je prosím na adresu kulichova@zdrskolaafm.cz. Ráda také přivítám další povídky, verše, kresby, malby, věřím, že máme v našich řadách ještě spoustu dosud neobjevených talentů. Budeme rovněž vděční za zpětnou vazbu, tedy když na tutéž adresu napíšete, co se Vám na časopise líbí či nelíbí, co by se mohlo udělat lépe nebo jinak.

Všem autorům tohoto čísla děkuji za jejich pěkné příspěvky a Vám všem přeji hezké adventní a vánoční dny a mnoho radostí v novém roce.

Radka Kulichová

ŘEŠENÍ: 10.b, 9.b, 8.c, 7.c, 6.a, 5.c, 4.b, 3.a, 2.c, 1.c